

Sygn. akt: I C 224/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	stażysta Paulina Barwińska

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2017 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko A. D.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego A. D. na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą w W. kwotę 1.475,41 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt pięć złotych czterdzieści jeden groszy),
- w pozostałym zakresie oddała powództwo,
- zasądza od pozwanego A. D. na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą w W. kwotę 614,41 zł (sześćset czternaście złotych czterdzieści jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,
- nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 224/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko A. D. o zapłatę kwoty 2442,91 zł oraz o zasądzenie kosztów procesu – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 30 grudnia 2013 roku pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Finanse sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w przedmiotowej umowie. Pozwany nie wywiązał się jednak z warunków przedmiotowej umowy, w związku z czym niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna.

W dniu 30 grudnia 2014 roku (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz J. R. zawarli z (...) S.A. z siedzibą we W. umowę sprzedaży udziałów. W ten sposób (...) S.A. z siedzibą we W. nabyła całość udziałów w spółce (...) Sp. z o.o. Następnie w tym samym dniu tj. 30 grudnia 2014 roku (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z (...) S.A. z siedzibą we W. umowę zbycia ogółu praw i obowiązków komandytariusza w spółce komandytowej (...) z o.o. Sp. k.

jaki przysługiwał jej w tej spółce. (...) spółka komandytowa dysponowała wierzytelnością dochodzoną przez powoda, jako że wierzytelność ta stanowiła wkład wniesiony tytułem aportu do spółki komandytowej przez (...) Finanse Sp. z o.o. W dniu 4 lutego 2015 roku na mocy umowy przelewu wierzytelności przedmiotowa wierzytelność została nabyta przez (...) S.A. z siedzibą we W.. W dniu 30 czerwca 2015 roku (...) S.A. z siedzibą we W. scedował przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą w W..

Powód podkreślił, iż na dochodzoną kwotę składają się: kwota 1993,37 złotych tytułem należności głównej, kwota 169,65 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela, kwota 144,18 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych przez powoda od dnia 5 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, kwota 135,71 złotych tytułem odsetek ustawowych naliczonych przez powoda od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 20 grudnia 2016 roku

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym postanowieniem z dnia 20 lutego 2017 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwany A. D. pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawił się na rozprawie wyznaczonej na dzień 11 lipca 2017 roku, nie złożył w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień, ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 grudnia 2013 roku (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym A. D. umowę pożyczki o numerze (...).

(bezsporne, nadto dowód: umowa z dnia 30/12/2013r. k. 19-22)

W dniu 30 grudnia 2014 roku (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz J. R. zawarli z (...) S.A. z siedzibą we W. (dawniej (...) Finanse S.A.) umowę sprzedaży udziałów. W ten sposób (...) S.A. z siedzibą we W. (dawniej (...) Finanse S.A.) nabyła całość udziałów w spółce (...) Sp. z o.o. Następnie w tym samym dniu tj. 30 grudnia 2014 roku (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z (...) S.A. z siedzibą we W. (dawniej (...) Finanse S.A.) umowę zbycia ogółu praw i obowiązków komandytariusza w spółce komandytowej (...) z o.o. Sp. k. jaki przysługiwał jej w tej spółce. (...) spółka komandytowa dysponowała wierzytelnością dochodzoną przez powoda, jako że wierzytelność ta stanowiła wkład wniesiony tytułem aportu do spółki komandytowej przez (...) Finanse Sp. z o.o. W dniu 4 lutego 2015 roku na mocy umowy przelewu wierzytelności, wierzytelność wobec dłużnika A. D. została nabyta przez (...) S.A. z siedzibą we W. (dawniej (...) Finanse S.A.). W dniu 30 czerwca 2015 roku (...) S.A. z siedzibą we W. (dawniej (...) Finanse S.A.) scedował wierzytelność wobec dłużnika A. D. na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą w W..

(dowód: umowa sprzedaży udziałów z dnia 30/12/2014r. k. 28-37)

(dowód: umowa zbycia ogółu praw i obowiązków w spółce komandytowej z dnia 30/12/2014, k38-55)

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 04/02/2015r. k. 23-27)

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 30/06/2015r. k. 56-63)

Powód wystosował do pozwanego zawiadomienie o nabyciu przysługującej pierwotnemu wierzycielowi (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelności wobec pozwanego oraz wezwał go do zapłaty całkowitego zadłużenia w kwocie 2247,78 zł.

(dowód: zawiadomienie z dnia 17/08/2015r. k. 65, wezwanie do zapłaty z dnia 17/08/2015r. k. 66)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Przedmiotem niniejszego postępowania było roszczenie powoda wynikające – jak wywodził powód – z wierzytelności przysługującej wobec pozwanego A. D., nabytej od (...) S.A. z siedzibą we W. (dawniej (...) Finanse S.A.), który nabył przedmiotową wierzytelność od pierwotnego wierzyciela (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Dookreślając podstawę żądania powód twierdził jedynie, iż przedmiotowa wierzytelność wynikała z niewywiązania się przez pozwanego z przyjętego na siebie zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki (...) z dnia 30 grudnia 2013 roku.

Zaznaczyć należy, iż na mocy art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

W niniejszej sprawie pozwany A. D. nie stawiał się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedział się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu oraz powołanych pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed wydaniem wyroku. Stosownie więc do treści art. 339 § 2 k.p.c., wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwany nie podjął obrony. Zostały więc spełnione przesłanki do wydania wyroku zaocznego.

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco (uzasadnienie wyr. SN z 18.2.1972 r., III CRN 539/71, Legalis). Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (porównaj wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 7.6.1972 r. III CRN 30/72, 31.3.1999 r., I CKU 176/97, 6.6.1997 r., I CKU 87/97, 15.3.1996 r., I CRN 26/96, 15.9.1967 r., III CRN 175/67).

Treść przepisu art. art. 339 § 2 k.p.c. wskazują, iż domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Te uzasadnione wątpliwości mogą powstać, np. gdy podane w pozwie okoliczności stają w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi (art. 228 § 1 k.p.c.) lub faktami znanymi sądowi urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.) Uzasadnione wątpliwości mogą też powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (porównaj komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński - system Legalis)

W przypadku, gdy sąd poweźmie wątpliwości co do zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości co do faktów bądź ustalenia, czy powód zmierza do obejścia prawa (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973r. III CRN 59/73, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96).

W ocenie sądu w niniejszej sprawie zawarte w pozwie twierdzenia powoda co do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki jej kosztów i oprocentowania, wypłaty pozwanemu pożyczki w łącznej kwocie 1.000,00 zł, nie budziły żadnych wątpliwości. W zakresie tych okoliczności powód w pozwie oraz pozostałych pismach procesowych zawarł opis stanu faktycznego, nadto dołączył potwierdzające te okoliczności dokumenty względnie wydruki z systemu stanowiące formę dowodów wskazanych w art. 308 k.p.c.

Wątpliwość Sądu wzbudziło natomiast dochodzone roszczenie w zakresie obciążenia pozwanego kosztami dodatkowych postanowień związanych z zawartą umową pożyczki tj. kosztami obsługi pożyczki w domu i w tym zakresie konieczne stało się przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz ocena zasadności roszczenia wywodzonego w oparciu o wskazywany stan faktyczny sprawy.

Podkreślenia wymaga fakt, iż zgodnie z ogólnym ciężarem dowodowym to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje - jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, a po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzeczniczą obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznany spór jest ich sprawą, a nie sądu.

Nie ulega wątpliwości, że strony postępowania łączyła umowa pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Jak wskazywał powód zgodnie z postanowieniami umowy łączącej strony, pozwany zobowiązał się zwrócić pożyczkodawcy min. również opłatę za obsługę pożyczki w domu w wysokości 967,50 zł. Uzasadniając obowiązek zapłaty tych należności w treści uzasadniania pozwu powód w zakresie kosztów obsługi pożyczki w domu nie wskazał w jaki sposób zostały one skalkulowane i czy powód faktycznie realizował obsługę przez swojego przedstawiciela oraz jakie rzeczywiste koszty poniósł powód z tytułu świadczonej obsługi pożyczki w domu pozwanego. Nie przedstawienie treści zobowiązania w uzasadnieniu pozwu, nie pozwoliło na dokonanie oceny żądania pozwu w tym zakresie, co uzasadniało przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Zauważyć w tym miejscu należy, iż powód jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych i przy zawieraniu umów posługuje się wzorcami umownymi. Dlatego też należało ustalić, czy postanowienia umowy zawartej z pozwanym były dla ich stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą, a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określonego postanowienia umowy. Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez przedsiębiorcę (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07).

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron,

w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Postanowienie umowy może zatem zostać uznane za niedozwolone po łącznym spełnieniu wskazanych wyżej przesłanek. Kodeks cywilny w art. 22¹ k.c. pod pojęciem konsumenta wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki nie była związana z działalnością zawodową ani gospodarczą pozwanego.

W niniejszej sprawie zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki nie była związana z działalnością zawodową ani gospodarczą pozwanego.

Obie wskazane w art. 385¹ § 1 k.c. formuły prawne służą ocenie tego, czy klauzule umowne przekraczają określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04).

W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

Abuzywne postanowienie umowne kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, która to sprzeczność rażąco narusza jego interesy. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (porównaj: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku VI ACa 262/11).

Postanowienie umowne określane jako abuzywne – jak już wyżej wskazano – nie może dotyczyć sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron. Za główne świadczenia nie można w szczególności uznać postanowień umownych dotyczących obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania pozwanego. Wobec powyższego w szczególności w okolicznościach niniejszej sprawy, w ocenie sądu nie można uznać, aby wiązały pozwanego postanowienia umowy dotyczące opłaty za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania. Opłata ta została przewidziana w § 2 umowy pożyczki, a jej wysokość ustalono na kwotę 967,50 zł. Nie ulega wątpliwości, że co do zasady jako dozwolone postanowienie umowy należy uznać opcję skorzystania przez konsumenta z obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania. Nie budzi również wątpliwości możliwość pobierania przez podmiot udzielający pożyczki opłaty za tę usługę. Wysokość ustalonych opłat nie może być jednak oderwana od faktycznych kosztów związanych z wykonywaniem takiej usługi. Co prawda w treści umowy pożyczki wskazano, iż opłata za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy stanowi wynagrodzenie (...) Finanse Sp. z o.o. za przewidziane wizyty domowe jej przedstawiciela. Jednak twierdzenia te nie zostały poparte żadnymi dowodami oraz nie wskazano w jaki faktyczny sposób skalkulowano wysokość naliczonej pozwanemu opłaty za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania.

Z treści umowy zawartej z pozwanym nie wynika, jakie kryterium ustalenia wysokości opłaty za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania przyjął pożyczkodawca. We wzorcu umowy, którym posługiwał się pożyczkodawca, przygotowano bowiem rubrykę dla ustalenia wysokości opłat za obsługę pożyczki w domu w ten sposób, iż pozostawiono jedynie wolne miejsce podlegające uzupełnieniu dla wpisania wartości opłaty jako wynagrodzenia pożyczkodawcy za przewidziane wizyty jego przedstawiciela. Tak ustalone już w momencie przedstawiania pozwanemu do podpisania warunki umowy w zakresie wysokości kosztów (w oderwaniu od faktycznych kosztów związanych ze świadczeniem takiej usługi) zostały określone na zawyżonym, niezajdującym żadnego uzasadnienia, poziomie. Opłaty te zostały ustalone – wbrew twierdzeniom powoda - w zryczałowanej wysokości, niezależnie od

faktycznie poniesionych wydatków, przez co dochodzi do braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy i skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej. Koszt usługi dodatkowej w tym przypadku wynosił bowiem prawie taką samą kwotę, jaką w wyniku wykonania umowy pożyczki otrzymał ostatecznie pozwany do swojej dyspozycji.

Wprowadzenie przez powoda opłat w wysokości wskazanej w umowie godziło w dobre i uczciwe praktyki kupieckie oraz w sposób rażąco naruszało interes pozwanego jako konsumenta. Opłaty te stanowiły nie tylko niczym nieuzasadnioną dolegliwość dla konsumenta, ale przede wszystkim zostały pomyślane jako źródło dodatkowego zarobkowania dla pożyczkodawcy.

Zapisy umowy przewidujące obowiązek ponoszenia dodatkowych opłat są niewątpliwie również sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Co prawda wysokość kosztów obsługi pożyczki w domu została ustalona umową pożyczki, a pozwany, składając podpis pod umową, zgodził się na ich ponoszenie, to jednak swoboda umów nie jest całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. Zgodnie z art. 353¹ k.p.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego.

Taka ocena postanowień umownych czyni nieuzasadnionym dochodzenie przez powoda kosztów opłaty z tytułu obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania w wysokości wskazanej w pozwie z powołaniem na treść zawartej umowy. Ewentualne koszty związane z obsługą mogłyby stanowić podstawę do dochodzenia roszczeń, gdyby powód wykazał faktyczną wysokość poniesionych przez pożyczkodawcę kosztów z tego tytułu.

Tymczasem w niniejszej sprawie powód w sposób ogólny wywodził, że realizował zgodnie z umową obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania pozwanego, nie wskazując jednak ilości wykonanych wizyt, a odwołując się do kalkulacji wysokości należności opartej na faktycznie poniesionych kosztach, nie wskazywał w jakich wysokościach faktycznie koszty te powstały.

Wobec powyższego sąd oddalił powództwo w zakresie opłat za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania, zasądzając należność w pozostałej części.

O kosztach procesu sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, wyrażoną w treści art. 100 k.p.c. Do kosztów poniesionych przez stronę powodową zaliczono: opłatę sądową od pozwu w wysokości 100,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900,00 zł – zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, opłatę prowizji od przelewu w kwocie 0,31 zł., łącznie kwotę 1017,31,00 zł. Wobec faktu, iż powództwo zostało uwzględnione w części, pozwany został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 614,41 zł. – stosownie do wyniku sprawy.

W myśl art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd z urzędu nadaje wyrokowi zaocznemu uwzględniającemu powództwo rygor natychmiastowej wykonalności.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd nadał wydanemu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.